

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: En Opfordring til mig fra Pastor Paludan-Müller

Citation: Kierkegaard, Søren: "En Opfordring til mig fra Pastor Paludan-Müller", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 14*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 , s. 37. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter:
<https://tekster.kb.dk/text/sks-ppm-txt-shoot-idbf1351d5-c143-4550-887d-a6781a4a16c4.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 14

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

* En Opfordring til mig fra Pastor Paludan-Müller

Den 11te Januar.

S. Kierkegaard.

Pastor Paludan-Müller har udgivet en Piece mod mig, hvilken naturligvis strax en Anmelder i »Berlingske Tidende« har udbasunet som noget ganske Fortræffeligt, en Situation, der erindrer om den Scene i *Figaro*, hvor Bartholo og Basil ved Minespil takke hinanden for at have talet Jfr. Marcelines Sag. Oprigtigt talt finder jeg det ganske fornuftigt, at, da jeg, selv om jeg vilde, umuligt kunde overkomme at svare eller takke alle de Mange, der optræde mod mig, – jeg finder det ganske fornuftigt af dem, at de, som jeg seer, indrette sig paa at svare og takke hinanden indbyrdes.

Altsaa en Piece mod mig af Pastor P. M., og deri, hvad »Berlingske Tidende« strax har skaffet størst mulig Udbredelse, en Opfordring til mig maaskee, hvo veed det, forudsættende at jeg vel, som sædvanligt, vilde iagttage Taushed. Om Mynsters Prædiken har jeg i min Artikel i »Fædrelandet« sagt: »den tilslører, fortøner, fortier, udelader noget af det mest afgjørende Christelige«. I den Anledning gjøres Opfordringen til mig, at jeg med det nye Testamente ved Siden vil vise dette, saa det paa nogen Maade er værd at omtale; thi saa vil Pastor P. M. gjendrive det.

»Saa det paa nogen Maade er værd at omtale«, hvad er dette? Hvis jeg nu indlød mig derpaa, maaskee skulde det saa ende med, at jeg dog kom til at løbe April, fordi jeg ikke havde sikkret mig en autentisk Fortolkning af, hvad der skal forstaaes ved: saa det paa nogen Maade er værd at omtale.

Dog dette vil jeg see bort fra; men Grunden, hvorfor jeg ikke agter at indlade mig, er, at jeg er bange for, at her kunde være en Snare, saa det, hvis jeg gik i den, vilde bevirke, at hele Sagen og Sagens Stilling i ganske kort Tid blev noget ganske Andet, end den er. Sagen er: »var Biskop Mynster et Sandhedsvidne, et af de rette Sandhedsvidner? er dette Sandhed?« Sagen er: en fra min Side gjort energisk Protest mod fra Prædikestolen at fremstille Biskop Mynster som Sandhedsvidne, et af de rette Sandhedsvidner, en af den hellige Kjæde. Og dette skulde nu maaskee bringes i Glemme, det Hele blive forvandlet til en vidtløftig, lærd, theologisk Undersøgelse med Citater og Citater osv. om Mynsters Prædiken, en Undersøgelse, i hvilken vi ved de Deltagendes store Antal og Lærdom, vel snart skulde sidde op over Ørene. Nei Tak!¹.

1. Enhver, der kunde ville agte paa Raad af mig, beder jeg, hvis han er tilsinds at ville yttre sig offenligen, at iagttage den strengeste Diæt i Henseende til ikke at indlade sig i almindelig, bred, lærd, vidtløftig, videnskabelig Discuteren med Lexicon, Grammatik og det lærde Apparats uhyre Masse og Citaternes, selv det Soleklareste formørkende, Mængde; thi derved tjener han kun min Modpart, der (som man qvæler Ild ved Dynen, og som man tilveiebringer Glemsel ved Vidtløftighed) vel just paa den Maade maa see at slippe bort fra det Korte, Klare, Factummet, Punctet, det maaskee for det Bestaaende Afgjørende: fra Prædikestolen at fremstille Biskop Mynster som Sandhedsvidne, et af de rette Sandhedsvidner, en af den hellige Kjæde, hvad ikke blev bedre men værre ved den samme Mand, Kirkens Overhoved, den høivelbaarne, høiærværdige Biskop *Martensens*, for det Bestaaende ikke velbetænkte, Friskhed ligeover for en, christeligt, i allerhøieste Grad berettiget Indsigelse. (tilbage)

Hvad jeg har sagt, er kort, betegnende: Biskop Mynsters Prædiken tilslører, fortøner, fortier, udelader noget af det mest afgjørende Christelige; Enhver kan, naar det er sagt, see det, især den Enfoldige. For den, der, mere dannet, veed Besked om Sligt, kan jeg sige: Mynsters Prædiken forholder sig til det nye Testaments Christendom, som Epicuræisme til Stoicisme, eller som Cultiveren, Forædlen, Dannen forholder sig til Grundforandring, radical Cur; hans Prædiken fører aldrig paa noget Punkt det Christelige til, hvad det er overalt i det nye Testamente, et Brud, det dybeste, ulægeligste Brud med denne Verden, saa lidet som (hvad let forklares af hans uendelige Angst for alt Radicalt) Biskop Mynsters Liv end i fjerneste Maade lignede et Brud med denne Verden, hvis vi da ikke skulde tage den Forklaring god: man er en »tout-à-fait« Verdens Mand, en Mand ganske af denne Verden, og »tillige« har man ubetinget brudt med denne Verden, hvilket svarer til: endog ved at forkynde Christendom at naae og nyde alle Goder og Fordele og »tillige« være Sandhedsvidne, hvad jeg (ogsaa hentydende til det skønne Billede paa Uensartethed med denne Verden: Jomfruelighed, Virginitet) paaviste at svare til: en Jomfru med en talrig Børneflok.

Her kunde jeg ende. Dog lad mig tilføie et Par Ord i Anledning af at det forekommer mig, aten af hans Forsvarere har brugt en Yttring, som vel selv den ivrigste Mynsters Beundrer vil indrømme Rigtigheden af. »Biskop Mynster var ikke egenlig Bodsprædikant«. Men dette er, især for et Sandhedsvidne, en Mislighed; thi

al sand christelig Prædiken er først og fremmest Bodsprædiken. »Biskop Mynster var mere Fredens Prædikant«. Men dette er, især for et Sandhedsvidne, en Mislighed: i Egenskab af Fredens Prædikant at forkynde Dens Lære, der (som bekjendt Jesu egne Ord) selv har sagt: »jeg er ikke kommen at bringe Fred, men Tvedragt« – han kom jo heller ikke til Verden for at nyde, men for at lide. Og derfor er det, jeg har sagt om Biskop Mynster, at han, seet under Belysningen Sandhedsvidne og christeligt vurderet, var nydelsessyg: han elskede, nydelsessygt, »Fred«, den første Betingelse for at nyde Livet, alt efter Epicurs gamle Sætning: »nil beatum nisi quietum« ∴ den første Betingelse for al Livsnydelse er Fred.

Dette være saa nok for denne Gang. Det er en Undtagelse jeg har gjort, hovedsageligt maa jeg overlade de Mange, som optræde mod mig, at svare og takke hinanden indbyrdes.